

Sygn. akt III Ca 56/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś

Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędzia SR del. Anna Hajda

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2014r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa G. F. (F.)

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 23 października 2013 r., sygn. akt I C 604/13

oddala apelację.

SSR (del.) Anna Hajda SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Ca 56/14

UZASADNIENIE

G. F. domagała się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazującym Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. zapłatę na rzecz powódki kwoty 3.198,72 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 3.177,60 zł od dnia 3 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 21,12 zł od dnia następnego po doręczeniu pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że od 25 maja 2010r., kiedy to nabyła odrębną własność lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...), do 15 grudnia 2011r. (do chwili tej pozostawała w przymusowym zarządzie pozwanej), uiszczala na rachunek pozwanej zaliczki na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną, w tym zaliczki na fundusz remontowy w łącznej kwocie 3.198,72 zł. Zwrotu tej kwoty domagała się z tego względu, że wydzielenie we wspólnocie odrębnego funduszu na cele remontowe, na który członkowie uiszczają zaliczki w wysokości ustalonej przez wspólnotę, powoduje, że środki tam zgromadzone nie mogą zostać rozdysponowane przez wspólnotę w inny sposób niż zgodnie z przeznaczeniem, a do chwili rozdysponowania i rozliczenia się przez Zarządcę z zaliczek na fundusz remontowy stanowią one własność właścicieli lokali.

Pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w G. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Podniosła, że powódka w okresie od

1999r. do lipca 2012r. była członkiem pozwanej Spółdzielni. Przysługiwało jej spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, znajdującego się w zasobach mieszkaniowych pozwanej, które w dniu 25 maja 2010 r. zostało przekształcone w prawo odrębnej własności lokalu, a które powstało z dniem 26 lipca 2010r. Wpłaty natomiast jakie powódka dokonywała w okresie objętym pozwem znajdowały oparcie w art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 15.12.2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych („spółdzielnia mieszkaniowa tworzy fundusz remontowy”) oraz w Statucie pozwanej Spółdzielni, której powódka była w tym czasie członkiem.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 23 października 2013r. oddalił powództwo oraz zasądził od powódki G. F. na rzecz pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że w dniu 14 grudnia 1999r. G. F. jako członek Spółdzielni Mieszkaniowej (...), którego następcą prawnym jest Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w G., otrzymała przydział lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w G. na warunkach spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu.

W dniu 25 maja 2010r. G. F. zawarła ze Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w G. umowę przeniesienia własności lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w G. z przynależną do tego lokalu piwnicą wraz ze związanym z tym lokalem udziałem w wysokości 304/10.000 w prawie użytkowania wieczystego gruntu i własności części wspólnych budynku i urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali.

W okresie od maja 2010r. do grudnia 2011r. uiszczała na rachunek bankowy Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. min. zaliczki na fundusz remontowy. Za miesiące od maja do sierpnia 2010r. G. F. uiszczała zaliczki w kwotach po 114,24 zł, a od miesiąca września 2010r. w kwotach po 171,36 zł.

Mocą aktu notarialnego z dnia 15 grudnia 2011r. właściciele lokali w budynku przy ul. (...) w G. podjęli uchwałę nr 1 postanawiając, że w zakresie ich praw i obowiązków oraz zarządu nieruchomością wspólną będą miały zastosowanie przepisy ustawy o własności lokali. Mocą uchwały nr 2 zmienili sposób zarządzania nieruchomością wspólną we wskazanym budynku z dotychczas obowiązującego zgodnie z art. 18 ust. 2a ustawy o własności lokali w zw. z art. 27 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych zarządu sprawowanego przez SM (...) za zarząd zgodny z art. 20 ustawy o własności lokali – wybrany z właścicieli lokali. Dotychczasowy zarządca SM (...) został odwołany mocą uchwały nr(...) z dniem 31 grudnia 2011 r.

Uchwałą z 24 maja 2012 r. Walne Zgromadzenie Członków SM G. utrzymało w mocy uchwałę Rady Nadzorczej wskazanej SM o wykreśleniu ze Spółdzielni jako członka G. F.. Odpis tej uchwały doręczono G. F..

W Spółdzielni Mieszkaniowej (...) obowiązywał Statut, przewidujący (§ 34) istnienie w Spółdzielni funduszu remontowego złożonego z funduszu wspólnego przeznaczonego na finansowanie utrzymania w należytym stanie technicznym majątku wspólnego oraz na wspomaganie w formie pożyczek koniecznych zadań remontowych nieruchomości uczestniczących w tworzeniu funduszu, tworzonego ze środków funduszu remontowego niewykorzystanego do dnia 31.12.2007 r., części funduszy remontowych tworzonych przez poszczególne nieruchomości ustalonej w drodze uchwały Walnego Zgromadzenia SM, innych źródeł oraz części przypadających na poszczególne nieruchomości. Różnica między kosztami eksploatacji i utrzymania danej nieruchomości zarządzanej przez spółdzielnię a przychodami z opłat zwiększa przychody lub koszty eksploatacji i utrzymania danej nieruchomości w roku następnym.

Szczegółowe zasady rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i kosztów towarzyszących gospodarce zasobami mieszkaniowymi oraz ustalania opłat za używanie lokali mieszkalnych wraz z określeniem obowiązków użytkowników tych lokali w zasobach SM (...) w G. oraz w zasobach przez nią zarządzanych w zakresie związanym z kształtowaniem i pokrywaniem kosztów określał w SM (...). W § 7 tego Regulaminu przewidziano, iż zarząd spółdzielni prowadzi odrębnie dla każdej nieruchomości ewidencję wpływów i wydatków funduszu remontowego, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Stosownie do § 9 Spółdzielnia tworzy fundusz na remonty zasobów mieszkaniowych (...). Obowiązek świadczenia na fundusz dotyczy członków spółdzielni, właścicieli lokali

nie będących członkami spółdzielni oraz osób nie będących członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa od lokali.

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) realizuje wieloletni program remontowy, którego głównym założeniem jest doprowadzenie budynków mieszkalnych w swoich zasobach do porównywalnego stanu technicznego, szczególnie w zakresie prac termorenowacyjnych, z przewidywanym zakończeniem w 2018 r. (§ 18). Spółdzielnia prowadzi ewidencje kosztów i przychodów remontowych przyporządkowanych do poszczególnych nieruchomości. Z funduszu remontowego gromadzonego w poszczególnych nieruchomościach realizowany jest odpis w wysokości 60% na fundusz wspólny, a ewentualna nadwyżka służy przejściowemu jej wykorzystaniu na rzecz innych nieruchomości. Informacja o wielkości salda poszczególnych nieruchomości jest przekazywana na tablicach ogłoszeń (§ 7). Obowiązujący w SM (...) został zatwierdzony uchwałą Rady Nadzorczej z 7.10.2008 r.

Z dniem 1 października 2010 r. wprowadzono w SM (...) opłatę na rzecz funduszu remontowego w wysokości 3 zł/m² powierzchni użytkowej lokalu. Lokal G. F. posiada powierzchnię 57,12 m².

W okresie od maja 2010 r. do grudnia 2011 r. G. F. uiszczała tytułem wpłat na fundusz remontowy kwotę 3.198,72 zł.

Pismem z 16 kwietnia 2012 r. G. F. wezwała Prezesa Zarządu SM (...) do rozliczenia kosztów zarządu i zwrotu nadwyżki, żądając min. zwrotu nadwyżki i niewykorzystanych wpłat uiszczonych na fundusz remontowy. Pismem z 25 lipca 2012 r. G. F. wezwała Prezesa Zarządu SM (...) do zapłaty kwoty 3.177,60 zł tytułem niewykorzystanych zaliczek wpłaconych na fundusz remontowy i bieżącą konserwację lokalu przy ul. (...) w G.. SM (...) odmówiła zapłaty żądanej kwoty.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał powództwo za bezzasadne. Sąd zwrócił uwagę, że zarząd nieruchomościami wspólnymi stanowiącymi współwłasność spółdzielni jest wykonywany przez spółdzielnię jak zarząd powierzony. Zarząd ten, powstający ex lege, trwa do czasu wyodrębnienia wszystkich lokali albo podjęcia przez większość właścicieli lokali uchwały, że w zakresie zarządu nieruchomością będą miały zastosowanie przepisy ustawy o własności lokali (art. 24¹ u.s.m.). Wskazując przy tym na treść przepisów art. 27 ust. 2 i 3 u.s.m oraz w oparciu o wyrok Sądu Najwyższego z 22 marca 2012 r. (IV CNP 80/11), Sąd Rejonowy uznał, iż wyodrębnienie pierwszego z lokali z nieruchomości należącej do pozwanej spółdzielni nie doprowadziło do powstania wspólnoty mieszkaniowej, a w konsekwencji sprawowania przez pozwaną zarządu w imieniu i na rzecz wspólnoty mieszkaniowej. Zarząd taki jest wykonywany z mocy przepisów ustawy do chwili powstania wspólnoty mieszkaniowej na podstawie art. 24¹ lub art. 26 u.w.l., podczas gdy zarząd powierzony według art. 18 u.w.l. powstaje i jest wykonywany z mocy uchwały podejmowanej przez właścicieli lokali.

W dalszej części wskazał, że w ustawie o spółdzielniach mieszkaniowych uregulowane są sprawy wnoszenia opłat na poczet funduszu remontowego (art. 6). Wskazując, że są to sprawy uregulowane w ustawie, zgodnie z art. 27 ust. 1 u.s.m., do których nie ma odpowiedniego zastosowania ustawa o własności lokali, stwierdził, że ponoszenie ciężaru opłat związanych z nieruchomością, odbywa się zatem na zasadach wyrażonych w przepisach ustawy o spółdzielni mieszkaniowej, a to art. 4 i art. 6 ust. 3 u.s.m. Zgodnie z art. 4 ust. 2 u.s.m członkowie spółdzielni będący właścicielami lokali są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Następnie art. 4 ust. 4¹ u.s.m. przewiduje, iż zarząd spółdzielni prowadzi odrębnie dla każdej nieruchomości ewidencję i rozliczenie przychodów i kosztów, o których mowa w ust. 1-2 i 4 (pkt 1) oraz ewidencję wpływów i wydatków funduszu remontowego zgodnie z art. 6 ust. 3; ewidencja wpływów i wydatków funduszu remontowego na poszczególne nieruchomości powinna uwzględniać wszystkie wpływy i wydatki funduszu remontowego tych nieruchomości (pkt 2). Z kolei art. 6 ust. 3 u.s.m. stanowi, że spółdzielnia tworzy fundusz na remonty zasobów mieszkaniowych. Odpisy na ten fundusz obciążają koszty gospodarki zasobami mieszkaniowymi. Obowiązek świadczenia na fundusz dotyczy członków spółdzielni,

właściciele lokali niebędących członkami spółdzielni oraz osób niebędących członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali.

Odnosząc się do przytoczonych powyżej regulacji, Sąd Rejonowy wskazał, że przepisy te znajdują zastosowanie w stosunku do powódki jako członka spółdzielni do dnia podjęcia uchwały z 15 grudnia 2011 r., a więc powódka miała obowiązek w okresie objętym żądaniem pozwu wnoszenia opłat na fundusz remontowy w wysokości wynikającej z uchwały podjętej przez organy pozwanej.

Sąd stwierdził, iż nie istnieją żadne przepisy obligujące spółdzielnie mieszkaniowe do zwrotu wpłat na fundusz remontowy osobom, które przestają być członkami spółdzielni czy też nabywają prawo własności lokalu znajdującego się w zasobach spółdzielni.

Sąd uznał, iż także przepisy regulujące instytucje bezpodstawnego wzbogacenia możliwości takiej powódce nie dają. Przytaczając treść art. 405 k.c. Sąd wskazał, że bezpodstawne wzbogacenie jest zdarzeniem prawnym, w wyniku którego bez podstawy prawnej powstaje nowa sytuacja, polegająca na wzroście majątku po stronie podmiotu wzbogaconego, kosztem jednoczesnego pogorszenia sytuacji majątkowej osoby zubożonej. Przesłanką zaistnienia takiej sytuacji jest "bezpodstawność", czyli brak dostatecznej *causae*, jako najszerzej rozumianej podstawy prawnej lub społecznej wzbogacenia. Bezpodstawne wzbogacenie oznacza zatem wzbogacenie z pominięciem jakiegokolwiek podstawy prawnej, tj. gdy przesunięcie majątkowe pomiędzy wzbogaconym a zubożonym nie miało oparcia w określonej czynności prawnej, przepisie ustawy czy też orzeczeniu Sądu lub decyzji administracyjnej właściwego organu.

Odnosząc się do wskazanych powyżej przesłanek, Sąd uznał, uprzednio ustalając, że podstawą dokonania przez powódkę wpłaty objętej roszczeniem była obowiązująca uchwał organów pozwanej, Sąd uznał, iż nie zachodzi sytuacja bezpodstawnego wzbogacenia pozwanej kosztem powódki.

Sąd uznał, że nie zachodziły także warunki do uznania kwoty roszczenia za nienależne świadczenie o którym mowa w art. 410 k.c. Sąd wskazał, że instytucja nienależnego świadczenia to sytuacja, gdy wzbogacenie następuje na skutek świadczenia zubożonego. Powódka tymczasem nie wykazała, aby była uiszczając opłaty na fundusz remontowy nie była do tego obowiązana. Nie można też uznać, a to z przyczyn omówionych powyżej, iż cel świadczenia nie został osiągnięty, tylko z tych przyczyn, że w okresie którym opłaty te zostały uiszczona nie przeprowadzono remontu nieruchomości, w której znajduje się jej lokal o ekwiwalentnej wartości. Z tych względów Sąd ten nie stwierdził, aby zaistniała którakolwiek z sytuacji określonych w art. 410 k.c. pozwalająca na zakwalifikowanie świadczenia powódki jako nienależne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniosła powódka zarzucając naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 217 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez uznanie, że wnioski dowodowe powódki „o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, świadków oraz dokumentów dot. Ewidencji wpływów i wydatków funduszu remontowego, jak i eksploatacyjnego za okres od stycznia 2009r. do grudnia 2011r., rachunków i faktur za ten okres”, nie dotyczą faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, a ich przeprowadzenie spowoduje przewlekłość postępowania, pomimo, iż przedmiotem w/w wniosków dowodowych było ustalenie wysokości niewykorzystanych przez pozwaną zaliczek uiszczanych przez powódkę na fundusz remontowy Wspólnoty Mieszkaniowej, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż skutkowało oddaleniem powództwa. Na tych samych podstawach powódka zarzuciła naruszenie art. 227 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c., a także art. 98 k.p.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie, przez co Sąd I instancji zasądził od powódki na rzecz pozwanej koszty procesu.

Zarzuciła również naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 27 ust. 3 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż w sytuacji, gdy wyodrębnienie własności lokalu następuje w nieruchomości wielolokalowej należącej do spółdzielni, to wspólnota mieszkaniowa nie powstaje, podczas gdy przepis art. 27 ust. 3 nie jest *lex specialis* w stosunku do art. 6 ustawy o własności lokali, a dotyczy jedynie

zakresu zastosowania przepisów ustawy o własności lokali do nieruchomości wspólnej będącej w przymusowym zarządzie Spółdzielni Mieszkaniowej, art. 6 ustawy o własności lokali poprzez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, co skutkowało błędnym przyjęciem przez Sąd I instancji, iż z momentem wyodrębnienia się pierwszego lokalu w nieruchomości przy ul. (...) w G., Wspólnota Mieszkaniowa nie powstała, co w konsekwencji wpłynęło na oddalenie powództwa; art. 27 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, iż przepisów ustawy o własności lokali dot. zasad ponoszenia opłat związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej w całości się nie stosuje, podczas gdy stosuje się je odpowiednio w szczególności w zakresie rozliczania zaliczek uiszczonych przez właściciela na fundusz remontowy i fundusz eksploatacyjny nieruchomości będącej w ustawowym zarządzie Spółdzielni Mieszkaniowej; art. 13 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 1 i art. 12 ust. 2 zd. 2 ustawy o własności lokali poprzez ich niezastosowanie w ustalonym stanie faktycznym, a w związku z tym przyjęcie, iż nadwyżka wpłaconych przez powódkę zaliczek na fundusz remontowy (w stosunku do rzeczywistych kosztów) stanowi własność Spółdzielni Mieszkaniowej, która to nie ma obowiązku przy przekazywaniu Zarządu nadwyżek tych komukolwiek przekazać.

Na tych podstawach wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, a w razie oddalenia apelacji, na podstawie art. 102 k.p.c. wniosła o nieobciążenia pozwanej kosztami procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Naruszeniem art. 227 k.p.c. przez sąd rozpoznający sprawę zachodzi jedynie w sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczność niemającą istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2008r. II PK 47/08). Nadto, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2011r. (I CSK 475/10) przepis art. 227 k.p.c. stosowany jest przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i uprawnia sąd do selekcji zgłoszonych dowodów jako skutku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Z drugiej strony „selekcja” środków dowodowych zgłaszanych przez stron ma przeciwdziałać przewlekłości postępowania.

Pominięcie dowodu nie mogło świadczyć o naruszeniu przepisów prawa procesowego, gdyż zgodnie z art. 217 § 3 k.p.c. sąd pomija środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki, co wskazuje, że sąd nie ma obowiązku wydawania negatywnego postanowienia o odmowie przeprowadzenia każdego zawnioskowanego dowodu, a tym bardziej odnosić się do takiego „zaniechania” w uzasadnieniu orzeczenia. Niemniej jednak, w niniejszym postępowaniu, Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał podstawy oddalenia wniosku dowodowego (strona 9 uzasadnienia), a która to podstawa, z uwzględnieniem również podstawy prawnej roszczenia powódki, a co za tym idzie również oddalenia powództwa, nie dawała podstaw do uznania, iż Sąd ten dopuścił się naruszenia wskazanych przepisów prawa procesowego.

Odnosząc się natomiast do zarzutów prawa materialnego, Sąd Okręgowy, bez zbędnego powtarzania, uznaje, że Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłową interpretację przepisów, w szczególności art. 27 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych i jego relacji do przepisów ustawy o własności lokali. Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy, iż wyodrębnienie pierwszego z lokali z nieruchomości należącej do pozwanej

spółdzielni nie doprowadziło do powstania wspólnoty mieszkaniowej. Wniosek ten znajduje potwierdzenie nie tylko w przytoczonym przez Sąd Rejonowy wyroku z dnia z 22 marca 2012 r. (IV CNP 80/11), ale również w wyroku tego Sądu z dnia 19 października 2012 r. (V CSK 459/11), jak również orzecznictwie sądów apelacyjnych (tak m.in.: postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 marca 2013r., I ACz 527/13). Zasadnym zatem było przyjęcie, że na powódce, z tytułu zarządu, ciążył obowiązek uiszczania opłat, w okresie objętym pozwem, wynikających z art. 4 i 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, które nie podlegały zwrotowi po ustaniu zarządu przymusowego spółdzielni mieszkaniowej.

Sąd Okręgowy również podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodziły podstawy do zasądzenia dochodzonego pozwem roszczenia ani na podstawie art. 405 k.c., ani też na podstawie art. 410 k.c.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację powódki na podstawie art. 385 k.p.c.

SSR (del.) Anna Hajda SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda